

ODLOMAK IZ DRAME "ZAISTA?" NIHADA HASANOVIĆA

SCENA PRVA

(U parku. Muz i Ćućana sjede i dosađuju se. Bulje u zemlju. Muz nervozno tresе nogom. Zviždi nekakvu poznatu melodiju, ali nikako da pogodi završne note.)

ĆUĆANA: Nije tako. Poslušaj. Gdje ti je sluh? Ovako se zviždi. (Odzviždi melodiju kako treba. Tajac. Muz prestao falširati, uznemirio se, zavidi joj, zarumenio se, ključa.)

MUZ: A šta ti meni imaš pokazivati kako se zviždi? (Zazviždi, kao ruga se.) Šta ti misliš? Da sam ja neka debilčina? Da nemam škole? Mala, ja sam glumačku akademiju završio! Zamalo, završio... (Gladi svoje brčiče.)

ĆUĆANA: Nema stvarno smisla ljutiti se, zbog zviždanja... Nisam ništa mislila... samo sam ti htjela...

MUZ: Nemaš ti šta htjeti! Gdje je gitara? Hoću gitaru, da ti pokaže majstor kako se solira! Ona meni (zviždi one note), ona meni... (zviždi) Ona mene uči! Pa nisam ja s kruške pao!

ĆUĆANA: Daj saberi se, Muz, sav si u znoju.

MUZ: Svrbi me brk.

ĆUĆANA: Kako bi bilo da sam još i zapjevala – prebio bi me... zbog sitnice...

MUZ: Nego šta, misliš da ne bih? Ja kad nešto kažem, onda tako i bude! Hajde zapjevaj, pa ćeš vidjeti! Nema kod mene zezanja... Je li tako? Je li tako? (Uhvati jadnicu za ruku i stisne.)

ĆUĆANA: Aaaaaaj! (Otme se.) Ti nisi normalan!

MUZ: I nisam! Pokazaću ti svoje papire: SCH, šizofrenija!

ĆUĆANA: Laž! Da si lud, bio bi u ludnici.

MUZ: Ja lažem, ja? Otići ću, evo, sad, pakujem kofere, kupiću sebi gaća da imam i pravac – ludnica. Zapravo, ne moram nigdje ići: mi već jesmo u ludnici. Samo još da imam dovoljno gaća. Imaš li ti gaća?

ĆUĆANA: Šta si zapeo sa tim gaćama: gaće pa gaće!

MUZ: Svrbi me brk.

(Umirili se. Opet pogledi u zemlju.)

ĆUĆANA: Evo, kako si me uhvatio, ispaao mi broš, runolist, evo ga...
(Uzme ga sa zemlje, pomiluje, prikači na majicu.) Bode...

MUZ (trzne se, kao iz nesvijesti): Ko bode? Ja bodem? Tako znači? Smetam ti? Dotle smo došli? Mene treba na otpad? Ja kljuse? Sad ti nisam više potreban, sad bodem – u srce, je li? Je li tako?

ĆUĆANA: Opet počinješ, nisam na tebe mislila, nego na brošić. Šta bi bilo da sam ga izgubila?

MUZ: A! U redu, sve je u redu, izvini...

(Tajac. Muz opet zazviždi, ali nakratko.)

MUZ (skoro plačljivo): Hoću marihuanicu svoju, kanabis svoj dragi, hoću droge! Gdje je moja trava, gdje je travica moja lijepa, slatka, najmilijja moja travica? (Ljubi zrak.)

ĆUĆANA (zamišljena): Šubidubida... Zar hoćeš da ti je ja donesem? Oprosti, ali ja nisam ničiji rob i ako misliš da ću te ja služiti... I šta mi tu kmečiš, jesi li muško ili šta si?

MUZ: Jesam muško, kako da nisam... Vidi mrava! (Pokazuje prstom.) Hoda mali mrav i kućicu gradi. Mrave, heeej! Jesi li vidio gdje moju marihuanicu, sestricu moju? Jesam, Muz, kako da ne! A gdje je, mali moj mraviću? Pitaj Ćućanu.

ĆUĆANA: Opet na mene! Skini mi se s grbače već jednom, Muz! Dosadan si! Kakva trava sad?

MUZ: Znaš ti, znaš sve, samo se praviš... Trava, koju sam posadio kraj rijeke... Njegovao sam je, mazio, sa svakom stabljikom pričao, spavao pokraj kad je puhao jak vjetar... Toliko sam se brinuo i dođe krmača i počupa sve!

ĆUĆANA: Ja krmača? Ja počupala?

MUZ: Ne, nego na sebe.

ĆUĆANA: Onda si se gadno prešao. Ja, istina, volim krasti cvijeće, moja mati takođe i mati moje matere, pa čak i mati matere moje matere, ali ja da sam dirala tvoju travuljinu, e tu si se, dragi, prevario. Uostalom, marihuana nije cvijeće.

MUZ: Jeste, i te kako.

ĆUĆANA: Jeste tebi.

(Pjevuši nešto da bi se smirila. Dotrči Agbar, sretan, blažen, drži loz u ruci.)

AGBAR: Pozdrav, klošari! Ko kaže da je lutrija prevara? Sedam pogodaka, umrtvljena svjetino! (Sav od sreće, izvodi jednu karatašku katu.) Hi-ha-hu! Ninda!

MUZ (za sebe): Još smo samo tebe trebali, anđele!

ĆUĆANA (Muzu): Molim, nisam čula?

AGBAR: Dosta sam i ja bio pjesnik, sad mi je hiljade i hiljade maraka u rukama, ja sam bogataš: sada predstoje limuzina, hoteli, lagodan brak... Kamasutra! Kupio sam Kamasutru! Mudar i pomalo dosadan, zastario priručnik – stalno neka nabranjanja: pa načini snošaja, pa dubine vagine, pa vrste zavodjenja... Vjerenica moja i ja imaćemo pune ruke posla. (Glumi da je tužan.) Ne mogu povjerovati... Ne mogu, nikako...

(Tajac. Priđe mu Ćućana.)

ĆUĆANA (suosjećajući): Šta ti je, Agbare? (Hrabri ga.) Čestitam! Bravo! Nema zaista nikakvog razloga da tuguješ.

AGBAR (vedar): Ne mogu, stvarno ne mogu povjerovati da više nikada neću prodavati kondome! Otpustiću Džana, svoj jedinog radnika. I pod čiju će on strehu, jadnik?

MUZ: Nek ide majci svojoj.

AGBAR (deklamatorski): "Dugim putem kroz vrbe i maglu." E Džan, prezervativ nas othranio, a sad raspada se naš ortakluk! Svako na svoju stranu. Tužan je život. (Zavija kao pas.)

ĆUĆANA: Daj mi da vidim to.

AGBAR: Evo. (Daje joj dobitnički lož.)

MUZ: E konopljo moja, zašto si me ostavila?

AGBAR (sa žalom): Koliko sigurnog seksa, toliko kruha u našim rukama, u mojim i tvojim rukama, Džan. Kako smo slatko jeli taj hljeb! Radili smo pošteno, izbacili iz konkurencije kineske kondome što pucaju na trzaj, pomogli smo sreći čovječanstva. Kondom s mirisom jagode, tu smo najviše profitirali, je li tako, Džan? Jeftin a zgodan! (Njišti.)

ĆUĆANA: Zašto njištiš? (Vraća mu loz.)

AGBAR: Konji su divne životinje. Pametne.

MUZ (ravnodušno Agbaru): Čestitam, prijatelju, kralj si svih kraljeva. Ja ići moram. (Ćućani.) Ideš i ti sa mnom. Da mi to ispitamo, te tvoje laži. (Povuče je za sobom.)

ĆUĆANA: Makni ruku!

MUZ: A ko ti je poklonio lokvanj iz Amsterdama? Ja, *baby*. (Nasmiješi se ljugavo.) Idemo, pokret.

AGBAR: Kuda žurite? Čekajte! Vodim vas na ručak: supa, ražnjići, feferoni! Šta vam je odjednom? (Pokušava silom zaustaviti Muza, otkrije mu dio ruke.) Kada si se istetovirao? Prestar si ti za te stvari.

MUZ: Zar nije sjajan? Apač!

AGBAR: Mrzim tetovaže. Vremenom se razliju.

(Gledaju se, šute.)

AGBAR: Hajde, pravac u restoran, obradujmo želuce, pozvao sam i ona dva Kenijca što smo im tražili kurve...

MUZ: Ne mogu, stvarno ne mogu. Izgubio sam svoje najdraže, Ago, sestre i braću – svoje stabljikice marihuane.

AGBAR: Strašno! Nema problema, kupiću ti ja izgubljeno.

MUZ: Ne shvataš, Ago. Te svoje stabljičice ja volim najviše na svijetu. A ljubav se ne može kupiti. Gdje ste, braćo i sestre? Javite se bratu svome!

(Ćućana se spotakne i padne, sama ustane – njih baš briga. Ljutne se i ode sama, oni ne primjećuju.)

AGBAR: Smrdiš.

MUZ: Šta?

AGBAR: Smrdiš, druže, usmrдио si se. Šta držiš u tom kaputu? Mrtvog psa?

MUZ: Ništa mrtvo, ali šta ja mogu kad smrdi.

AGBAR (njuškajući): Šta je u pitanju? Kupus?

MUZ: Grah. Ali više luk nego grah. Gdje je ona prda otišla? Svašta! (Ode.)

AGBAR: E Džan, Džan, ostade ti sam... Neće više biti pravih, kvalitetnih gumica, jer neće biti nas. Nema našeg štanda – porašće natalitet! Neće biti, Džan, onih naših, kvalitetnih, narodnih kondoma, pa ni

ljubav više neće biti kao što je nekad bila. Ljubav više ne postoji. Ali zato ja imam milione.